

FOLK OG LAND

NR. 9. 22. ÅRGANG

LØRDAG 19. MAI 1973

LØSSALG KR. 2,—

TEUTONIUS:

Nytt norsk Bolsjevikparti med borgerkrig som mål

Noen har vært så vennlige å oversende oss en trykksak inneholdende en «stiftelseserklæring» for det nye Arbeidernes Kommunistparti eller AKP (m-l), som det gjerne forkorter seg til.

Det er et besynderlig produkt, særlig tatt i betraktning at parti-stiftelsen er skjedd «etter mange års forberedelser og grundige politiske diskusjoner». Når man, som disse kommunistiske fantaster hevder å basere seg på vitenskap og ikke religiøse vrangforestillinger (slik som vi andre), virker det nesten litt latterlig at man i 1973 — snart 100 år etter Karl Marx — fortsatt synes at samfunnspyramiden balanserer bedre — og naturligere — når den står på hodet.

Hva var det Karl Marx skrev i sitt manifest? Var det ikke noe om et spøkelse — nemlig det kommunistiske — som gikk gjennom Europa? På oss virker også denne nykommunistiske blanding av ideologisk science fiction og tradisjonell norsk julenissetro som et ekko fra

Nykommunistenes formann «Mao» Allern, som er så venstreforvirret at han vil hjelpe Øst-Europas kommunistpartier i deres kamp mot den kapitalistiske overklassen samme-steds.

fordums mytologi. Altså i sannhet et spøkelse, slik alle nok kan fornemme det når noen drar et laken

over hodet, men som alle likevel ler av, da man vet at det jo slett ikke eksisterer.

Det som imidlertid eksisterer er et visst antall ideologiske krøplinger, hvis eneste politiske drøm det er å ta fra de byggende og skapende, for deretter å «dele likt». De sier seg selv at for å rekruttere folk til å realisere et «samfunn» etter denne virkelighetsfjerne sjablong, må man søke på bunnen av velferdsstatens heksegrøyte. Et blikk på disse nykommunistenes persongalleri tyder på at dette også er blitt gjort. Erketypen for SUF (de venstreforvridde avantgarde), slik vi har lært ham å kjenne gjennom utallige forvrøvlede protestmarsjer, er som klippet ut av en russisk, bolsjevikisk motejournal fra 1917.

Denne parlamentariske «velgerreserve» av «utbyttede», «undertrykte», arbeidssky og halvstuderte er det som nu atter skal mobiliseres. Det er neppe mange som lar seg narre av at man kaller det «arbei-

derklassen». Det er 4. gangen i norsk historie at man gjør et forsøk på å skape et slikt revolusjonært arbeiderparti, heter det i erklæringen. Etter å ha tittet igjennom dette gespenstige åndsverk, tror vi at det vil bli med det — inntil det 5. forsøket også er en realitet.

De tre første forsøkene, Thrani-terbevegelsen, Arbeiderpartiet og gammel-Kommunistene, mislyktes fordi de «brøt med sitt revolusjonære grunnlag», leser vi videre. Men herefter skal det altså bli anderledes! Partiets første erklærte mål er sosialismen — og denne gan-

(Forts. side 6)

Det er ikke stort man hittil har hørt om svenskenes innsats på den «gale» siden under krigen, men nu foreligger omsider også en bok om Sveriges frivillige og deres kamp på Nordens østfront. På side 5 bringer vi en omtale av «Det glömda kompaniet», skrevet av svensken B. O. Ljungberg.

Når det gjelder Adolf Hitler, som man visst aldri blir ferdig med, skriver Hewins om en nylig oppdaget privatfilm, opptatt i Førerens nærmeste krets. Artikkelen kommer dessuten inn på andre sider ved tidens mange tvilsomme bidrag til belysning av fenomenet Hitler. Se side 5. . .

AV INNHOLDET FORØVRIG NEVNER VI

et innlegg om problemene i det «frigjorte» Afrika. Det konkluderer med at det kanskje kan bli aktuelt å okkupere det mørke fastland på nytt. (side 5).

Spalten «I brennpunktet» tar denne gangen opp Tysklands gjenforening, og spør om det vil bli Øst-Tyskland som kommer til å samle Riket. På side 4 skriver Alarik om NSDAPs Utenlandsorganisasjon, som er gjenoppstått i USA.

Ellers er det i USA aktivistene utfolder seg. I et sammenstøt mellom amerikanske NS-stormtropper og ca. 1000 jøder og politifolk, fikk den norskættede «stormtrooper» Syrdahl så store skader at han havnet på sykehus. Herom på side 4.

ved å knuse en rute i kjøkkendøren. Altså regelrett innbrudd i det det ikke forelå noen rekvisisjon fra ansvarlig myndighet iallfall på det tidspunkt.

Tidlig 10. mai ringte så en mann til fru Blehr på Nesøya og meddelte henne at leiligheten var «beslaglagt» og at det ville komme (Forts. side 6)

Sønsteby lot seg også stolt avbilde i Blehrs leilighet etter innbruddet. Her leker han seg med minister Blehrs gallakårde, som forøvrig siden forsvant sammen med så meget annet.

Det faller på de fromme

For 28 år siden brøt Sønsteby og sabotørfeller seg inn i minister Blehrs leilighet — nå ble han selv hjemsokt av ubudne gjester.

Ja, så merkelig kan det gå for seg her i verden at folk så å si direkte møter sin fortid — bare i en ny rolle. Vi tenker på den en gang så kjente sabotør (og kontorist) «Kjakan» Sønsteby — Norges høyest dekorerte mann for sine meritter som britisk sabotør i sitt norske fedreland. Nå er Sønsteby stor mann, direktør med villa, vinkjeller og gamle mestere på veggene. Og da han vendte hjem etter en forhåpentlig vel fortjent påskeferie, møtte der ham et høyst ubehagelig syn: ubudne gjester hadde avlagt besøk og hadde ødelagt og stjålet både det ene og det annet.

Det var jo en trist opplevelse for den høyt dekorerte, og vi føler med ham — selvom han naturligvis hadde forsikret og intet økonomisk tap led.

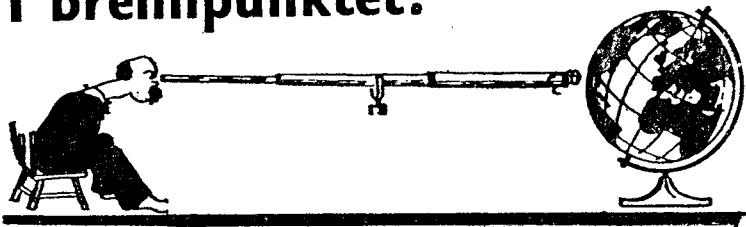
Det vi nå lurar på er om «Kjakan» husket et annet innbrudd, et han selv så å si var sjefen for? Et som foregikk for nesten nøyaktig 28 år siden. Dengang «Kjakan» og hans britiske sabotørfeller med flere hadde vunnet «krigen».

Vi siterer fra hans egen bok «Rapport fra nr. 24»:

«Men det meldte seg fremdeles praktiske oppgaver, Oslogjengen måtte ha et hovedkvarter. Gjennom Johan Paaske — han var nettopp kommet ut fra Grini — fikk jeg rede på at «minister» Blehr var flyktet fra huset. Senere på dagen gikk jeg dit opp, slo ut ruten i leiligheten og lukket opp. Dermed erobret vi Thomas Heftyes gate 32 som hovedkvarter, og her bodde vi bra ...»

Vi får vel si at denne beretning er båret av en betydelig dikterisk frihet. «Kjakan» beretter innledningsvis at han da freden brøt løs var lykkelig over igjen å kunne bruke sitt eget navn og fritt tre frem i lyset. Han gjorde iallfall ikke det da han brøt seg inn i Blehrs leilighet, men kalte seg «kaptein Jacobsen». Også hans sabotørvener og medinnbrytere skjulte seg under falske navn. Heller ikke er det korrekt at minister Blehr hadde flyktet fra huset. Han befant seg på sin eiendom på Nesøya og ringte derfra til politiet og meldte av dette. Der ble han avhentet 9. mai 1945. Og det var natten til 10. mai at Sønsteby brøt seg inn i Ths. Heftyes gate

I brennpunktet:

Bærer det mot et gjenforenet kommunistisk Tyskland?

Alvorlig bekymring og militære konsultasjoner mellom Frankrike og Storbritannia.

Det offisielle Norge, og med det også den samlede dagspresse, synes å leve i en slags drømmeverden når det gjelder utenrikspolitiske forhold. La oss for eksempel ta forholdet til Tyskland, hvor man på den ene side sleper med seg alle de følelsesmessige motsetningsforhold fra okkupasjonstiden og på den annen side er begeistrede tilhengere av Willy Brandts østpolitikk. Her-til kommer da at man som medlemmer av den amerikanske NATO-allianse fullstendig har satsset sin sikkerhet og skjebne på USA. Den som måtte ha hatt noe håp til den mangfoldige nye utenriksminister Vaarvik kan trygt la dette fare. Han går trofast i fotgjengernes spor når det gjelder absurd norsk utenrikspolitikk.

Selv den minst begavede må vel kunne regne ut at Vesttyskland av i dag — Bundesrepublikken — ingen fare betyr eller har betydd for noen stats frihet og integritet, Norge innbefattet. Som rimelig nok kan være eftersom det Tyskland som lever i fryktsomme hjerter jo er det som grupperte seg om Preussen og Sachsen. Hvor disse to ledende tyske stater befinner seg idag vet enhver. Og Brandt's østpolitikk er vel i bunn og grunn bare utslag av den magnetiske tiltrekning som disse to tyske stater utøver på alle tyskere, bevisst eller ubevisst.

Her hjemme er den forestående samling av hele Tyskland igjen, og da omkring Preussen og Sachsen — DDR —, som nevnt hilst med stor og almen jubel skjønt det vel egentlig burde forskrekke alle som frykter Tyskland dypt.

Er så dette vi her skriver om et slikt samlet Tyskland utopier? Her i Norge sikkert, men ikke blant statsmenn med mere realistisk sans. Det meldes oss iallfall at bekymringene allerede er store i europeiske NATO-kretser og at det pågår militære konsultasjoner mellom Paris og London. En belgisk NATO-offiser uttaler også til vår hjemmelsmann at man under disse samtaler går ut fra at det tyske bundeswehr i en noenlunde nær fremtid ikke lenger kan tas alvorlig. Benelux-regjeringene blir holdt løpende underrettet om de fransk-britiske forhandlinger. Når de ikke direkte deltar, så skyldes det at Frankrike og Storbritannia som atommakter har spesielle problemer å hankses med.

Under disse militære konsultasjoner mellom Frankrike og Storbritannia går man som nevnt ut fra

at en lite kan regne med det tyske bundeswehr i det fremtidige NATO-forsvar. Men ikke nok med det, vår hjemmelsmann hevder at man regner med at Bundesrepublikken i nær fremtid vil vende tilbake til situasjonen som *nøytral stat* og dermed helt forsvinne ut av vestforsvaret. Og i bakgrunnen skimtes også det spøkelse at et gjenforenet kommunistisk Tyskland påny vil måtte betraktes som en fiendemakt.

Og at det faktisk er realiteter bak disse overveielser viser bl. a. en artikkel i den jugoslaviske avis «Vjesnik», som skriver at «Bundeskansler Brandt har allerede tatt det første skritt i retning av nøytralisering av Bundesrepublikken». Dermed har han på kortest mulig tid gjort «den største helomvending» i Bundesrepublikkens utenrikspolitikk. Selv om det ennå ikke er foretatt noen slik helomvending i samsfunnsforholdene og de økonomiske forhold. Zagreberavisen forsvarer Brandt like overfor dem «som kanskje rykker frem for tidlig og for hurtig». Den skriver: «Brandt kunne og måtte gå en mellomvei mellom det som er mulig og det som er ønskelig — Med våre hjerter kan vi forstå ungsosialistene, men Brandt må vi akseptere med vår forstand.»

De unges opprør er i mangt berettiget og forståelig, «men meget av det kan idag ikke nåes. *Men imorgen!* En nøytral Bundesrepublik kan bare nåes gjennom en omfattende prosess. Brandt har tatt det første skritt. Han har anerkjent grensene og realitetene —».

Ellers er det bemerkelsesverdig at «Østtyskland» — DDR — stadig synes å spille en viktigere rolle innen østblokken. Mens denne tyske stat ikke synes å være særlig avholdt hos de andre satelittstater. Årsaken til dette er bl. a. at man mener at DDR opptrer økonomisk hensynsløst overfor dem, og at den blir begunstiget av Moskva. I Warszawa, Prag, Budapest, Sofia og Bukarest, hvor det har vært visse oppmykingstendenser, finner man også det stive politiske regime i DDR pinlig. I denne forbindelse kan kanskje også nevnes at DDR klarte å hindre utbyggingen av havnen i Stettin til «verdenshavn» for Polen. Bakgrunnen for dette var at man så utbyggingen av havnen i Stettin som en trussel mot havnen i Rostock. Østberlin intervenerte i Moskva og Bresjnev stoppet så polakkene. I stedet bygger disse nå ut havnen i Danzig til «Nordhavn»,

TYSKE ØRKENTROPPER I ISRAEL?

At israelerne trass i sitt umåtelige germanerhat likevel lar tyskerne betale regningene sine, er noe alle vet. Men at de skulle la vest-tyskerne rykke ut i sanden som israelske leiesoldater for å utkjempes zions krig mot araberne, det høres for oss ut som mental kortslutning.

Ikke desto mindre kan den russiske avisen Krasnaja Svesda, som er organ for Sovjetarméen, fortelle at hele seks-dagerskrigen praktisk talt ble vunnet av omkring syv tusen vest-tyske «proffsoldater» i jødisk uniform. De ble selvsagt satt inn akkurat der hvor striden var hardest. Over 800 tyske militære kjøretøyer, som var levert av Bonn-regjeringen, kunne fortelle hvor de edle, men botferdige germaniske krigere gjorde sin innsats.

Ifølge Krasnaja Svesda skal US-avisen American Jewish Examiner for flere år siden ha skrevet om dette forhold og innrømmet det, men forskjellige jødiske grupper greide å kjøpe opp hele opplaget, og fikk derfor beveget avisen til å inn- ta et mer fasjonabelt standpunkt i denne ellers så delikate sak.

Ellers er det jo interessant å merke seg at forholdene mellom de enkelte stater i østblokken heller ikke er det aller beste om man ser bort fra DDR. Polakkene medgir således åpent at deres forhold til Tsjekkoslovakia er alt annet enn godt etter at man deltok i invasjonen i 1968. Ungarerne ser heller ikke på tsjekkoslovakerne som venner og har ikke glemt de harde erstatningskravene etter den annen verdenskrig.

Midt oppe i denne utenrikspolitiske forvirring har man så opplevet dels at man har foretatt en lettere opprydding i politbyrået i Moskva slik at det har blitt markert en støtte til Bresjnevs «avspenningspolitikk» — som vel både tar sikte på å ta vesten ved nesen og på å sikre seg i tilfelle en konflikt med Kina — og dels at USA har bebudet krav om revisjon av NATO-pakten.

Hva som ligger bak dette siste skal vi ikke komme nærmere inn på her, men det kan iallfall neppe bety noe godt for NATO-landet Norge. Muligens kan forholdet til den tyske Bundesrepublik også spille en rolle i denne forbindelse. Sikker er det iallfall at det i amerikanske aviser mere og mere dukker opp beretninger om anti-amerikanisme i Bundesrepublikken. Først og fremst blir det pekt på kongressen til ungsosialistene i Bad Godesberg og demonstrasjonene foran USA-ambassaden mot et amerikansk støttepunkt i Nürnberg. Beretningene har tildels fått sensasjonelt oppslag i mange aviser og alt sammen virker til å friske opp igjen den gamle antityske holdning fra krigstiden.

Politicus.

«Ett folk, ett rike, en Fører!»

VI BLAR VIDERE I VÅRT PLATEUTVALG

Med den annen verdenskrig fikk man stifte bekjenskap med en helt ny kampdimensjon, nemlig eterkrigen eller kringkastingspropagandasendinger, som var rettet både mot venner og fiender. Denne nye form for krigføring kjente hverken front eller bakland, den var allesteds nærværende — hos de krigførende såvel som hos de nøytrale maktene.

En hel rekke bøker er blitt skrevet om krigstidens propaganda, men uansett hvor dyktig forfatteren enn er, vil han ikke kunne gi et tilnærmelsesvis så godt inntrykk av hvordan eterkrigen virkelig var, som disse dokumentariske lydopptakene.

Platenes innhold begynner med et lydglimt av Legion Condors triumfale tilbakekomst fra borgerkrigen i Spania, hvorved vi hører Legionens kjente kampsang: «Wir fliegen jenseits der Grenzen» (i Norge sunget som «Det bryter et lys gjennom skyen»).

Videre får vi høre Hitlers bevegde stemme, da han proklamerer Østerrikes gjenforening med Riket i 1938. Et utsnitt av radiomeldingen om Anschluss med Sudetenland er også kommet med, og i opptaket fra Hitlers inntog i Danzig hører vi marsjen «Deutschland hoch in Ehren» med kor i trio.

Av de virkelig unge innslagene på disse platene må vi nevne opptaket av den stortyske radiosamsending med alle frontavsnitt julen 1942. Dette var utvilsomt en teknisk prestasjon av rang etter datidens forhold, ikke minst når man tar krigssituasjonen og de enorme avstandene i betraktning. På dette tidspunkt hadde den tyske Wehrmacht nådd sin største maktutfoldelse, og kontrollerte et område som strakte seg fra Nordkapp og Lappland til Nord-Afrika og fra Biskaya til Kaukasus og Karelen.

Vi får også gjenoppleve invasjonen i Normandie, slik den fortonet seg sett fra dekket på en tysk «Vorpostenboot» i kanalen. Drønnet fra krigshistoriens første rakettmotor er også bevart og danner bakgrunnen for reportasjen om den første V-1-

DISPONERINGEN AV SKATTEPENGENE

En «norsk» sigøynerfamilie på besøk i Laksevåg, fant ut at hans svenskregistrerte bil trengte til nye dekk. Familiens overhode troppet da opp på det lokale sosialkontor og ba om hjelp til denne anskaffelsen. Og selvsagt — 1000 kroner ble straks bevilget til dette formål. Hvis det nå er noen som sitter og er forbannet over dette sløseri med norske skattepenger så kan vi trøste med at de ikke er alene. Da nemlig den brave sigøynerfader ba et kjent bergensk firma om dekkene, ble de nektet utlevert! Bilfirmaets folk mente at det var rivruskende galt å gi sosial hjelp i en slik sak — sigøynerne fikk ingen dekk der i gården! Nå er sosialsjefen betenkt over at folk kan tillate seg å overprøve deres disposisjoner, selv om han «i og for seg kan forstå at folk reagerer.»

beskytningen av London. Og mens prosjektilene hviner om ørene får vi være med en av de tyske PK-menn ombord i et kampfly over fiendtlig territorium på vestfronten sommeren 1940.

Fiendens radiosendinger har også fått sin plass. Her er opptak fra BBC's tysksproglige sendinger og fra «der Moskauer Rundfunk in deutscher Sprache». Feltmarskalk Paulus' opprop til tyskerne over Radio Moskva er bevart, og sammen med Lord Hows-How's stemme, som appellerte til den engelsktalende verden over tysk radio, er det her overført til platerillene.

Som avslutning får vi høre meldingen om Hitlers død og storadmiral Dönitz erklæring til det tyske folk, da han overtok Førerenes plass i de siste kaotiske dagene før krigen slutt.

Disse og mange, mange andre, interessante historiske opptak kan De høre på disse to LP-platene, som tilsammen har en spilletid på nære to timer. Prisen er kr. 120,— fritt tilsendt ved forskudd, og platene kan bestilles fra vår boktjeneste.

Marx contra Hitler!

På et gymnasium i Gentofte ville læreren, en cand. theol., benytte religionstimen til at undervise i Karl Marx, — han stod allerede med «Das Kapital» i hånden, da der fra alle elevenes side blev protesteret på det kraftigste, — de unge gymnasias-ter fremførte at Karl Marx var forældet og aldrig var gjennomført nogle steder. Alle østlandske tror at de har marxistiske regjeringer, men det er bare usandhed, for ren Marxisme kan vel ikke trives ved personlig undertrykkelse, vold og fængsler af ethvert frit tænkende menneske som vover at fremsætte sine tanker, se blot Sovjet og dens vasalstater.

Efter megen diskussion enedes man om at der skulle et alternativ til, for at man kunne godkende undervisningen i Marxisme, — der lød da straks enstemmig fra eleverne at det måtte være «Mein Kampf» der var alternativet, — cand. theologen var dybt rystet i sit indre, det havde han aldrig før været ude for. Hvad skete der? — «Mein Kampf» måtte sanderlig ikke anvendes og dermed blev Karl Marx droppet for bestandig i hvert fald i denne klasse. Det giver stof til eftertanke, de unge danske gymnasias-ter er i hvert fald ikke alle venstrevredne selvom den danske gymnasieforening er, i hvert fald for ledelsens vedkommende, en ren kryptokommunistisk røverrede.

Dan Viking.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELDOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Redaksjonssekretær:

ERIK RUNE HANSEN

DRØMMEN

Vi nevner på annet sted i dette nummer en ny film om Hitler, «Swastika», og siterer litt av en forhåndsannmeldelse i The Sunday Times Magazin. Anmelderen skriver om den vakre drøm om et fremtidig Tyskland med orden, disiplin og renhet som levet hos Hitler og hans omgivelser. Det er jo litt andre toner enn en er vant til når det gjelder det som skrives og sies om «nazistene», og det får oss til å gruble litt over den underlige bakvendte verden vi lever i.

For også vi som nå i en årrekke har redigert dette blad, og storparten av våre lesere, har levet med på en slik drøm. Vi trodde også på et fremtidig Norge som vi kunne være stolte av, som vi ville ofre alt for, og som skulle bli til lykke og velsignelse for hele det norske folk.

Og så har altså også vi opplevet en etterkrigstid som ikke bare har trådt vår drøm under føttene, men som til og med fremstiller oss som bar denne drøm som en bande forbrytere og menneskefiender, brutale voldsmenn som bare traktet etter makt for oss selv.

Det er naturligvis bittert å bli miskjent på dette vis, selvom vi er klar over at det vel ikke er så mange som innerst inne tror på det skrekkbilde de stadig blir servert av de onde «nazister» som står rede fortsatt til å kaste seg i strupen på dem.

Disse beskyldninger mot folk som for den alt overveiende del var fylt av idealisme, av fedrelandskjærlighet og av offervilje, er vel i første rekke et politisk våpen som brukes flittig av alle tidens fallittpolitikere for å skjule de sørgelige resultater av den drøm de eventuelt måtte ha hatt. Og de trenger sannelig et slikt fikenblad til å skjule sin nakenhet med. Det ble såvisst intet Norge med orden, disiplin og renhet det «seierherrene» skapte etter annen verdenskrig. Det den mest blinde ser for sine øyne i dag er et land forsumpet i kriminalitet, narkotika, vold og svindel. Et folk som holder på å segne under skatteutplyndringsbyrdene, ført bak lyset av partipolitikernes evindelige løfter, og hundset på gatene av pøbel og slusk.

Den ene etter den annen av dagens villedere, både med og uten prestekjoler deltar i denne jammer over «nazismens» ondskap, mens de rettelig burde jamre over egen synd og svindel. Vi er blitt angrepet fordi vi har forsøkt å peke på en drøm som både de tyske nasjonalsosialister og vi i Nasjonal Samling bar på. Vi æreskjelles fordi vi krever historisk sannhet også når det gjelder en Adolf Hitler og hans menn. Fy! skriker både prester og moderne profeter. FOLK OG LAND forsvare Hitlers onde gjerninger!

Kan det ikke falle, iallfall de i prestekjolene, inn at intet av dette onde man beskylder Hitler og hans menn for hadde noen plass i vår vakre drøm, og at det også derfor er oss umulig å tro på riktigheten av all hetsen. Det burde tjene oss til ære.

Vel, vi som i sin tid drømte drømmen om Quislings Norge og som fremdeles bærer gjenskinnet av den i våre hjerter, vi begynner å bli gamle de fleste av oss. Vi fryktet lenge for at drømmen skulle dø med den siste av oss. Det gjør vi ikke lenger. Som det heter i mottoet på vår ungdomsside, forøvrig etter et dikt av Kåre Bjørgen:

«Men nye slekter føddest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.»

Og kring drømmen!

Også i dette blad vil ungdommen, den nye slekt, rykke inn for alvor fra sommeren av. Vi gamle vil følge deres kamp for drømmen som lever i deres hjerter og hjelpe til så godt vi kan. Drømmen er kanskje ikke helt identisk med vår egen fra dengang, for tiden står jo ikke stille. Men også deres drøm er en drøm om et bedre Norge, et fedreland hvor det er godt å bo, altså et «Quislings Norge».

PROFF-NAZI OG
AMATØR-VENSTRE

Det første svaret på venstre-kreftenes undergravningsvirksomhet i det svenske forsvaret er kommet, men selvsagt ikke fra det hold hvor man sier seg opp-tatt med å forsvare oss mot kommunismen. Derimot er det en gruppe «nasjonale vernepliktige», som har stiftet en soldatklubb i den svenske byen Sollefteå.

I en meddelelse som klubben har sendt ut, heter det at man akter å gi ut en egen avis med navnet «Fremad marsj!» som skal danne motstykket til venstre-kreftenes «Venstre om!»

Men det vil by på visse vanskeligheter når denne avisen skal spres i de svenske garnisoner. Saken er nemlig den, og nu siterer vi det svenske bladet «Värnpliktofficeren»: «at man på regjeringshold ikke regner KFML (som er det svenske Mao-venstre) for å være så samfunnsfarlige at deres trykksaker ikke tillates spredd i svenske avdelinger.»

Videre heter det at det bare er en eneste politisk organisasjon, som er rammet av forbud, og det er nazistene. Og denne soldatklubben i Sollefteå har erklært at den slutter seg til Nordiska Rikspartiet i ideologisk henseende. Dermed skulle altså det siste ord i denne sak lik-som være sagt. Og for riktig å understreke hvor alvorlig det er, bringer man følgende kraftsats av en herr Sagittarius: «Vi vet jo alle hvilken fryktelig styrke Nordiska Rikspartiet kan mønstre under sin diabolske leder Göran Assar Oredsson.»

Det var kanskje en idé for de mange unge og sikker idealistiske mennesker ute på venstrefløyen, som så gjerne vil gå til kamp mot et idiotisk og korrupt «establishment», å søke nye veier for sin opprørstrang. Istedenfor å kaste bort tiden med maoistisk og marxistisk vis-svass, burde de sterkt overveie å slutte seg til det nasjonale høyre (unnskyld uttrykket); da ville de i det minste oppleve å bli tatt alvorlig.

RUDOLF HESS

Nærmer det seg slutten på Rudolf Hess' martyrium? Først avsløres planer som innbefatter flykapring som et ledd i å få friggitt «fredens fange», deretter går nestlederen i det sosialdemokratiske parti i Vest-Berlin, Karl Heinz Schmidt, inn for å løslate mannen som engang var nr. 2 i det tredje riket. Offisielt heter det fremdeles at det er Sovjets ønske om å holde soldater i Vest-Berlin som utsetter friggivelsen.

De fleste barn blir ikke klar over Robinson Crusoes fortvilte stilling for de hører at han ikke hadde noe fjernsynsapparat!

— Bild und Funk

Kapitalisme — kommunisme — fascisme

Av signaturen K. W. i vår svenske kollega FRIA ORD

Skal den ideologiske arv etter 30-årenes store diktatorer atter komme til å spille en avgjørende rolle i verdensbegivenhetene?

Hvor går egentlig de virkelige skillelinjer mellom vår tids store politisk-ideologiske og politisk-økonomiske samfundssystemer? Hvor går skillelinjene mellom avnasjonalisert rovkapitalisme og bolsjevikisk statskapitalisme? Hvorfor vil hverken kommunister eller internasjonale kapitalister vedkjennes korporatismen som et alternativt samfundssystem? Forfatteren til etterfølgende artikkel, som vi har oversatt fra svensk, søker å gi et logisk gjennomtenkt svar på disse spørsmål.

I den demokratiske propagandaens skjematisk høyre-venstre-tenkningen står venstre for fremskritt, humanitet og sosial velferd, og høyre for kapitalisme, sjåvinisme og ufrihet. Fascismen og nazismen betraktes som ekstreme varianter av høyre, og kommunismenes tese at fascismen er kapitalisme i dens siste stadium, som inn-treffer når kapitalismen skal forsvare seg mot proletarietets stormløp, er så å si allment akseptert av de politisk dårlig orienterte.

Til god tone i politikken hører det nå faktisk å akseptere, eller iallfall vise forståelse for, marxismens anti-kapitalisme. For denne er jo all fri foretaksomhet av det onde, eller ihvertfall noe suspent. Fascismen derimot skiller mellom sunn og usunn kapitalisme — «schaffend» og «raffend» etter tysk nasjonalsosialistisk terminologi. Man bruker imidlertid heller ordet «plutokrati» istedenfor kapitalisme.

Et typisk eksempel på dualismen mellom rovkapitalismen og den skapende kapitalismen var den amerikanske finanskapitals kamp mot Kreugerkonsernet. Ivar Kreuger lånte ut penger til lav rente til land som gikk mot økonomisk katastrofe, på den eneste betingelse at han fikk fyrstikkmonopol i de berørte land. Derigjennom utfordret han både sovjetkommunismen, som hadde håpet på en kommunistisk maktovertagelse i de kri-

serammede østeuropeiske land, og de amerikanske bankene, som inntil da hadde lånt ut penger til europeiske land til meget høy rente, men som nå ble utkonkurrert av Kreuger. Det sovjet-amerikanske samarbeide mot Kreuger fikk senere en fortsettelse i samme koalisjon mot aksemaktene under annen verdenskrig.

Forklaringen på slike triangel-dramaer kan man finne i et avsnitt av «Den russiske revolusjon» av Rütger Es-sén: «Besittningen av formøgenheter i och för sig, det reella innehavet av sakvärden, för vars förvaltning man bär personligt ansvar och som äro sammanlänkade med fasta samhällliga traditioner, med människors livs-öden och egen långvarig arbetsinsats är en klart anti-bolsjevikisk riktning. Men en avnationaliserad rovkapitalism, för vilken det ekonomiska livet endast ter sig som ett exploateringsfält, är däremot bolsjevismens andliga förelöpare. På denna grund är den äkta bolsjevismen, innan den själv tagit makten, alltid motståndare till nationell kontroll över hushållningen samt till alla strävanden, vilka gå ut på att med positiva åtgärder övervinna massarbetslösheten och därmed inskränka den bolsjevikiska propagandas verkningsmöjligheter. Det är därför ej heller att undra på att företrädarna för denna art av kapitalism i praktiken kommer väl överens med företrädarna för bolsjevismen. De ha gemensamma motståndare om än icke helt gemensamma mål. Dessa motståndare äro framför allt det välorganiserade nationella hushållningssystemet, den folkliga samhörighetskänslan och de skapande arbetsuppgifter, vilka binda samman företagsledning, teknisk personal och arbetare.»

Siste mening i dette sitat kan sies å gi uttrykk for et korporativt samfundssystem (Forts. side 8)

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Vårrengjøring

Oslo-politiet har startet en storoffensiv imot de mange forurensende elementer i Slottsparken og omegn. Et slikt tiltak har lenge vært på de fleste Oslo-folks ønskeliste, og også i Folk og Lands spalter, har vi tidligere bedt om en opprydding i hasjmiljøet i Slottsparken.

Men selv ikke et så åpenbart positivt tiltak som dette finner man å kunne verdsette innen visse kretser. «Arbeiderbladet» har allerede slått på stortromma i forbindelse med at noen uskuldige 14 års gamle piker, som var kommet for å se Gardens vaktskifte, var blitt skremt av narkotika-politiet. Sett i relasjon til de tragedier narkotikamiljøet i Slottsparken skaper, burde en slik bagatell ikke bidra til å mistenkeliggjøre politiets arbeid.

Ellers har selvsagt det nye Norges «elite» hevet sin røst til kritikk i forbindelse med «rengjøringen». Rød Ungdom savner sitt gamle tilholdssted. De mener det er liten vits i å gjennomføre noen aksjon i Slottsparken da ingen av de store narko-

HVA JEG MENTE OG HVA JEG MENER

Et gjennomgående argument hos «Nei»-folkene før nasjonen gikk til avstemning i spørsmålet EF eller ikke EF, var at stakkars lille Norge ikke ville ha noen mulighet for å gjøre seg gjeldende blant de store og mektige på kontinentet.

Men nu har «Nei»-mannen Eika vært på kontinental turné og blant annet besøkt fyrstedømmet Luxemburg, som bare er ca. hundreparten så stort som Norge. Og hans kommentar til de nye erfaringer han har gjort, er: «Det er klart at også et lite land kan ha innflytelse på avgjørelsene i EF.»

Det kan jo være godt å vite.

VALBOMB I SVERIGE:
CENTER-FÄLTDIN UTTALAR SIG OM GÄSTARBETARNA för stf.pl.Nilsson. i Frisinnade Unions-Partiet.
Tidskriftet FRIHETSFAKLAN

440 80 Ellös, Sverige.

PS Pris helår kr. 10,—.

tika-haiene viser seg der i alle fall. Og dette er utvilsomt riktig. Men at narkotika-misbrukerne har sitt omsetningsmarked nettopp i Slottsparken bør vel også kunne berettige til skjerpet oppsyn — eller kanskje Rød Ungdom savner dette «sjarmende trekk i bybildet? Tenk å måtte gå gjennom Oslo bys hjerte uten å kjen-

ne et umistelig vårtegn som den søte lukten av hasj.

Tenk aldri mer å få høre parkens unge friske klientell diskutere priser på «rød lib», LSD og hasj. Og bent frem kjedelig må det være å ta turen gjennom Slottsparken uten å bli antastet eller frataget penger . . . — Jo, man kan forstå Rød Ungdoms betenkeligheter!

Der man ofrer mer enn ord

I den amerikanske NS-Bulletin for april, ble vi oppmerksom på en tragisk hendelse. Den i «Folk og Lands» julenummer omtalte norsk-amerikanske «Stormtrooper», Cedric Syrdahl, har i en batalje med jødiske voldsmenn og politi, fått brudd på hjerneskallen og et lengre sykehusopphold.

Det var under et jødisk arrangement i Congress Hotel i Chicago den 8. april, at Syrdahls ST-gruppe holdt en demonstrasjon foran hotellet — forøvrig iført full uniform. Etter en stund ble tydeligvis påkjenningen for stor for en del av de 1000 jødiske møtedeltagerne og de gikk til angrep på den amerikanske stormtroppen. Men med lite hell — eller som det står i bulletinen — «Our ST stood their ground!»

Imidlertid ble Syrdahl i kampens hete slått i ansiktet med en kølle ført av en nervøs representant for politiet. NS-Bulletin påpeker spesielt, at bortsett fra dette overgrepet, var stemningen blant politifolkene absolutt pro-NS. Av de fire som ble arrestert under bataljen var da også 3 jøder.

Syrdahl ble brakt til sykehus, men ble etter en overfladisk undersøkelse permitert. Senere forverret imidlertid situasjonen seg, og han måtte i all hast innlegges på avdelingen for øyeblikkelig hjelp.

Hans kone og barn har fra jødisk hold vært utsatt for

sjikane 24 timer i døgnet etter innleggelsen.

NS-Bulletin ber om, at alle som ønsker å sende kamerat Syrdahl en oppmuntring i form av noen vennlige ord eller økonomisk støtte til betaling av sykehusoppholdet, som man selv må betale i USA — vil gjøre dette gjennom:

National H Q 2507 North Franklin Road, Arlington, VA, USA.

EN SLEKTS FORDERVELSE

Hvorvidt bolsjevik-potentaten Josef Stalin egentlig ble likvidert av sine rivaler i kampen om makten i «arbeiderstaten» eller om han døde forholdsvis naturlig, får vi kanskje aldri vite, men at rivalene sto klar som ulver når han først falt er iallfall uomtvistelig. Skjendingen av hans ettermæle er heller ikke forblitt uten virkninger, skal vi dømme etter de siste meldinger som er kommet til oss fra hinsides jernteppet. Stalins sønnesønn, den 23-årige Vasilij Vasiljevitsj Stalin, er kommet under misbruk av narkotika. Det var en overdose av stoffet som satte en stopper for den unge mannens liv. Hans far, Vasilij Stalin, som var adoptiv sønn av diktatoren og generalløytnant i sovjetarméen, fikk likeledes et tragisk endelikt, idet han begikk selvmord under en depresjonsperiode i 1962 som følge av alkoholisme.

☆

En tysk Skald sier:

Es gibt ein Wort, das Tore sprengt,
Das sich durch alle Nebel drängt,
Das alle Mauern niederrennt
Und weder Schild noch Schranke kennt.
Es gibt ein Wort, das trotzt und siegt,
Das jede Lanze niederbiegt,
Ein Wort, das Berg auf Berge türmt,
Bis es zuletzt den Himmel stürmt
Und Jovis Hand den Blitz entreisst,
Ein Wort, das trotzig, stark und still.
Es heisst: Ich will.

(Bogislav von Selchow)

ALARIK:

VERRE OG VERRE

Hakekorsene dukker opp overalt

I Det tredje riket hadde man noe som kaltes NSDAPs Utenlandsorganisasjon. Dens oppgave var å ivareta alle rikstyskeres interesser utenfor landets grenser. Men det var Anno dazumal, trodde vi.

Forleden dag kom det til oss i posten et blad: «NS Kampfruf», med undertittelen «Kampskrift for NSDAPs Utenlandsorganisasjon». Og det var slett intet antikvarisk eksemplar av fedrenes trykksaker, men et rykende ferskt nummer for april 1973. Men det var på tysk og trykt i USA, og beregnet på spredning i Tyskland.

Redaksjonens forklaring på denne fremgangsmåten var enkel og grei:

1. — Lenin hadde sin utenlandssentral i Schweiz.
- Lenin utgav bladet «Iskra» i Schweiz.
- Lenin sendte sin propaganda til Russland.
- Lenin vant.

2. — NSDAPs Utenlandsorganisasjon har sin sentral i USA.
- NSDAPs Utenlandsorganisasjon utgir bladet «NS Kampfruf» i USA.
- NSDAPs Utenlandsorganisasjon sender sin propaganda til Tyskland.
- NSDAPs Utenlandsorganisasjon kommer til å vinne!

Är Finland yttrandefrihetens och tankefrihetens förlovade land?

Under ovanstående rubrik skriver legationsrådet Teo Snellman i Hufvudstadsbladet, Helsingfors, en artikkel i ämnet på ledarsidan den 17.2. Här nedan följer ett direkt citat ur artikelen. Citatet är ett sannskyldigt guldkorn för FOLK OG LAND's läsare.

« . . . Om allt skall begravas i propaganda, i smuts och elände, då existerar ei mera någon skillnad mellan sanning och lögn, gott och ont. Till all lycka har under det senaste årtiondet särskilt på amerikanskt håll framträtt en hel rad historieforskare som med omutlig sanningskärlek gått till verket för att avslöja åtminstone de värsta och farligaste av alla de propagandalögner, som sedan andra världskriget förgiftat de internationella relationerna mellan folken. Bland dessa forskare må nämnas Barnes, Hoggan och Tansill. Samma gjäller en hel rad brittiska

Jetzt
hilft nur noch

Dette er Utenlandsorganisasjonens «resept» til effektiv løsning av verdensproblemene.

Ved å virke i et land hvor dens virksomhet ikke er forbudt, slik som Lenin gjorde det, behøver ikke organisasjonen skjule eller kamuflere sin identitet, slik det ville være nødvendig hjemme i f. eks. Bundesrepublikken. Derfor kaller man seg ved sitt rette navn og bruker hakekorsset som merke, noe som er strengt forbudt i Tyskland.

Til slutt i en appell til tyske patrioter skriver bladet: — Det «nye høyres» og det «gamle høyres» tid er forbi. «Høyre» har sviktet. Nu tar den nasjonalsosialistiske frihetskampen til. Bli med!

Og over et hakekors står det med digre bokstaver: — Nu er det bare dette som hjelper.

Bladet legger tydelig an på å provosere, og vi avventer med spenning hvilken reaksjon denne nye «frekkhet» vil frembringe.

historiker, som bidragit till att avslöja en av de ödesdigraste och mest infernaliska propagandalögnerna, d.v.s. påståendet om Tysklands allensskuld till andra världskrigets utbrott. . . »

Läsarna torde erinra sig att för 5—6 år sedan fick inte den amerikanske historikern David L. Hoggan tillträde till föreläsningssal i Rest (Väst-)Tyskland. Enligt citatet ovan kan «demokraterna» tåla olikatänkande svårigen. Hoggan ble även trakasserad av förbundstyska tullvärken genom olika slag visitationer. Det måste förvåna huru Hufvudstadsbladet dristat sig att publicera legationsrådet Snellmans artikkel, speciellt vårt citat är glädjande

tycker Ukko-Pekka.

BUTIKK A LA LENIN

Kommunistene gir stadig uttrykk for sin avsky når det gjelder vestlige kapitalisters profittbegjær og pengemanipulasjoner. Ikke desto mindre har russerne nu kjøpt 200 000 tonn EF-smør til en ekstremit fordeltaktig pris og solgt det videre med en like god fortjeneste til Folkerepublikken Chile. At man i tilfellet Chile vel har å gjøre med en sosialistisk «broderstat», later ikke til å være noen hindring for en spekulativ forretning.

RALPH HEWINS:

Mere om Hitler fra britisk presse

Ny Hitlerfilm som «der Führer selv ville ha ønsket at man skulle se.»

Nok en ny bok om Hitler av Colin Cross (Hodder & Stoghton, London) peker på at Churchill i 1937 skrev: «Jeg håper at hvis Britannia noensinne taper en krig vil det finne en leder like stor som Adolf Hitler.»

Mr. Cross avferdiger myten om «teppespising» som nonsens og ser diametralt motsatt på Langer-Nygård-tesen. Slik:

«Det var et sterkt kunstnerisk drag i hans natur. Han elsket arkitektur, musikk og film — Det var noe ved hans entusiastiske energi, hans humor, liketilhøvet og høflighet som fengslet — Selv Hitlers følelsesmessige ustabilitet synes ikke å ha vært større enn hos mange andre berømte menn —

«Han hadde ikke noe detaljert forhåndsprogram i det hele tatt, bare uklare omriss. Han var et stemningsmenneske som handlet opportunistisk og «efterfølelsen». I hans yngre dager synes han å ha vært hyggelig å være sammen med der han satt i kafeer og spøkte med sine venner. Han var en god imitator, bemerkelsesverdig lojal mot sine venner og kamerater og modig nok til å ha vunnet Jernkorset av første klasse.»

Graham Lord, som anmelder denne biografi i The Sunday Express (22/4—73) kommenterer:

«Mest uhyggelig av alt er historien om hvordan Hitler sluttelig kom til makten i Tyskland. Han var i stand til det på grunn av en situasjon som var foruroligende lik den i Britannia idag. Det tyske folk — rystet over deres annenklasses status etter første verdenskrig, med forakt for profesjonelle politikere, ødelagt av inflasjon og arbeidsløshet og forvirret over vold på gatene og sammenbrudd av lov og orden — var modent for å godta sterkt autoritært styre.»

Som jeg har sagt, historie er ingen eksakt vitenskap. Den er relativ.

Fem timers film fra Eva Brauns hjemmekino med hennes privatliv med Hitler er funnet i arkivene til

US Marine and Signal Corps files — stjålet i 1945. Dette materiale har blitt satt i stand og blitt redigert av Sandy Lieberon i London og den australske direktør Phillipe Mora, som har laget en dokumentarfilm med tittel «Swastika».

The Sunday Times Magazine sier i en forhåndsannmeldelse: «Med hensyn til den menneskelige tilværelse omkring Hitler, så trekker Moras briljante redigering oss langsomt inn i og gjør oss delaktig i deres vakre drøm om en endelig verden med orden og renhet. — Størsteparten av tiden klarer Mora til og med å gi oss inntrykk av at fremfor alle de Hitler-filmer som nylig er blitt fremvist, er denne den som der Führer selv ville ha ønsket at man skulle se.» (1/4—73).

Kommentar: Ingen slik «vakker drøm» har visselig dukket opp blant seierherrene i annen verdenskrig!

Kunne der Führer ha klart det bedre?!

En liberalist får øynene opp

«New Statesman» skriver at en ny okkupering av Afrika kan bli nødvendig.

Bengt Olov Ljungberg i Malmö gir ut en liten publikasjon som heter AKTINFORM og fra dens nr. 3 for 20. mars 1973 gjengir vi etterfølgende høyst interessante melding:

«Vi vet at vi er ekle. Vi har opp gjennom årene hevdet at den europeiske panikkevakuering av spesielt de afrikanske kolonier ville føre til en periode av økonomisk og politisk kaos, stammestridigheter, masseutryddelse osv. — til en svart «rasisme» ti ganger mere brutal enn den hvite. Ikke engang massemediene har helt kunne fortie at vi har hatt rett og at utviklingen går mot stadig verre former for kaos, hvor bare kommunismen kan høste frukten.»

Nu har vi fått tilslutning fra et hold som bør sjokkere alle troende «hvite negre» her hjemme blant svenske marxister og liberale. Det engelske venstretidsskrift «New Statesman» — en meget toneangivende publikasjon i vide venstrekretser — offentliggjorde nylig en artikkel av sin tidligere sjefredaktør, Paul Johnson. Han skriver om 60-årenes «tapte illusjoner». Han beretter at han for ti år siden møtte Zambias diktator (og Olof Palmes favoritt) Kenneth Kaunda, og at «denne noble mann fylte meg med håp». Men nu skriver Johnson med adresse både til Kaunda og til alle hans kolleger, at situasjonen i det «fri Afrika» kan sammenfattes i ordene «forsvunne imperier, nye tyrannier». «60-årene i det svarte Afrika frembyr et prøvekart på enhver form for vanstyre. Det er ikke forbausende at bevegelsen for Afrikas frigjøring har stoppet opp. Liberalerne i vesterlandet vender seg bort med avsmak fra Afrikas virkelighet: sann-

heten er altfor grim», skriver Johnson videre (han kjenner ikke de svenske liberalerne).

Og Johnsons og «New Statesman» slottsats blir at vi før år 2000 må regne med nødvendigheten av «en ny imperialistisk fase». «Den hvite mann kommer påny til å bære sin byrde.»

Slik skriver altså idag en av dem som mest bidro til å skape den opinion som fikk Union Jack til å bli firt over Lagos, Nairobi, Berbera og Zanzibar, Dar-es-Salaam og Takoradi. Det er angstens åpenhet ansikt til ansikt med det vanvidd han har vært med på å drive frem som ligger bak denne nye linje. Det er kanskje enda mere et angstfylt medvitende om at omvendelsen har kommet for sent.

Kanskje skal den hvite mann igjen kunne ta opp sin byrde — men det kommer til å bli en oppgave som dagens Europa kanskje ikke kan klare. Og det blir kanskje den gule mann som isteden gjengir Afrika orden og ro — men den blodige terrors orden, undertrykkelsens ro, mot hvilket selv de mest brutale europeiske koloniseringsmetoder kommer til å fremstå som en barnelek.»

☆

Vi skulle tro at dette er ord som har adresse også til blåøyde norske liberalister. Disse som er så opp-tatt med å fordømme det hvite Sør-Afrika at de ikke oppfatter den brutale virkelighet bak «frigjøringen».

DET GLEMTE KOMPANI

Svensker i annen verdenskrig

I vår svenske kollega FRIA ORD henter vi etterfølgende artikkel av Bengt Olof Ljungberg:

Fra Finlandskrigen: frivillige på marsj over det Karelske nes.

Karelska Näset 28. juni 1944. Gjennom veiløse skoger toger en kolonne soldater — Døgn etter døgn holdt de stillingene i en orkan av ild, stål og bly. De samlet seg til motangrep eller klemte seg sammen i gropene til artillerivilden flyttet seg bakover og fiendens infanterianfall fikk hele skogen til å bevege seg — Til slutt brast de glisne linjene, hvor ingen fylte opp plassene etter fjerne finner og rikssvensker. — I en liten gruppe går alt som er igjen av Svenska Frivilligkompaniets stridsstyrker. Soldatene fører med seg en hårdt såret kamerat, og ofte må de trette bærebærerne skifte. De har kastet overflødig utrustning. Bare våpen, ammunisjon og muligens forbindelsessaker betyr noe i denne stund: Trygge kamerat maskinpistol med din store ildkraft — gode slirekniv i beltet — vi holder sammen i nødens og farens tider! En ung frivillig soldat har lagt fra seg alt han ikke lenger orker å bære. Han veier etpar dagbøker i nevene. Kanskje kunne de ennu få betydning om han mot all formodning skulle klare seg med livet i behold og en gang ville berette om Frivilligkompaniets skjebne — Han stapper dagbøk-

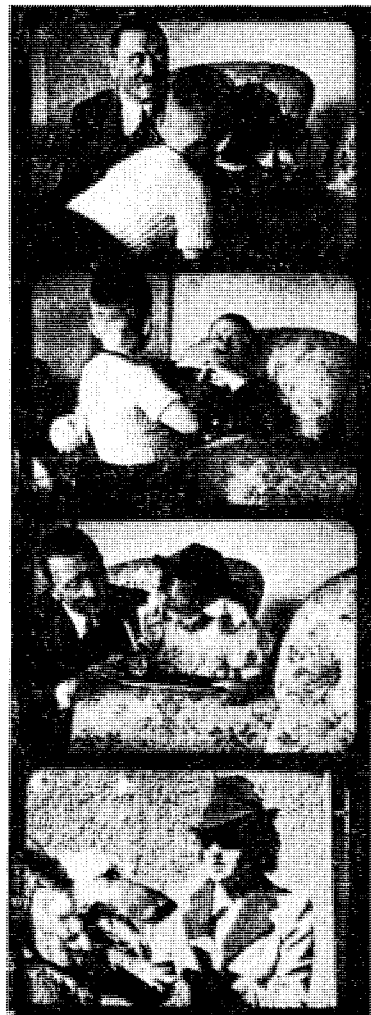
ene ned i lommen og vakler frem til båren for å avløse en av bærerne.»

Den unge soldaten med dagbøkene klarte seg -- med livet i behold, en av de seksten overlevende etter Svenska Frivilligkompaniets siste stridsinnsats på Karelska Näset. Og nu har hans dagbøker fått liv — nu har de blitt støpt om til en bok som vi har lengtet etter: Boken om det glemte kompaniet.

Det glemte kompaniet — ja. Blant de hundrevis av bøker som i etterkrigsårene har strømmet ut over den svenske offentlighet om krigens alle krigsskueplasser og sett ut fra ulike synsvinkler (men alltid med seierherrenes briller på forfatterens nese) har man savnet nettopp den boken — den som skulle gi oss sannheten om den stolteste innsats som svenske menn i våpen har gjort siden Svenska Brigaden stormet Tammerfors under Finnlands frihetskrig. Svenska Frivilligkompaniets innsats i de fjernkarelske urskoger ved Jandebe og i ildstorm over Karelska Näset. Nok hadde det vært en oppgave for historikerne å skildre. Nok hadde man der funnet stoff for ungdomsforfattere å øse av for å gi svensk ungdom forbilder og idealer.

Men nei. Historikerne har analysert tyskernes ondskap. Ungdomsforfatterne helter heter Brown og Smith og slåss med tyskere og japanere. I det siste har det hett Sing-song-ping eller Xuan Thuy-Puh og har slåss med amerikanerne. De har ikke hett Olsson og Nilsson og slåss mot russere. For Olsson og Nilsson sloss på den tapende side. De var ikke bærere av «demokratiets» eller «folkedemokratiets» ideal. De førte videre med livet som innsats, det evige Sveriges misjon i verden, på vakt mot barbariet i øst. De sloss og de falt — eller overlevet — bortglemte, fortiende av det offisielle Sverige. De var det glemte kompaniet, de som også i nederlagets skygge akslet geværet i Svenska Frivilligkompaniet i Mannerheims hær.

Nu har deres heltesaga kommet (Forts. side 6)

Noen klipp fra filmen, som bl. a. viser Hitlers hjemmeliv på Obersalzberg. Hitler var en stor barnevann og vi ser ham her sammen med forskjellige barn. Nederst Eva Braun med hunden «Blondie».

Under utfoldelse av sin nye «frihet» har Afrikas sorte lett for å falle tilbake til fordums skikk og bruk. Mon tro om ikke et hvitt overberedomme i mange tilfeller ville være å foretrekke?

DAGFINN NILSEN :

Dokumentasjon av den offisielle løgn og fortielse

Herr redaktør!

Det såkalte landssvikopp-gjøret var ulovlig i enhver henseende. Oppgjøret var skyldforskyvning og intet annet. Det måtte følgelig grunnlegges på bedrag, dette var selv fundamentet. Denne «justis» er vel det stiveste i Norges historie siden hekseprosessene for 3—400 år siden. —

Det kanskje mest forsettelige bedrag under oppgjøret var påstanden om Norges fortsatte krig etter 10. juni 1940! Hvis den rømte regjering Nygaardsvold virkelig aktet å fortsette krigen fra England etter våpenstillstanden og kapitulasjonen, hvorfor lot man da foreksempel general Ruge gå i tysk fangenskap?

Er det vanlig at en regjering frivillig og godvillig utleverer sin øverstkommanderende til fienden under en pågående krig? General Ruge var vel den person man aller minst kunne unnvære, hvis krigen skulle fortsette? Hvordan mente geniene H 7 og Nygaardsvold at general Ruge skulle lede krigsoperasjonene mot Tyskland fra en tysk fangeleir? Spørsmålet er interessant.

En annen løgn var påstanden om en militær-allianse mellom Norge og Sovjet under den annen verdenskrig. Norske frontkjempere ble sperret inne i konsentrasjonsleirer fordi de «under en krig, hvori Norge deltar — yder Fiender Bistand — eller svækker — — nogen med Norge forbunden Stats Stridsevne».

Jeg skrev til daværende justisminister — den arrogante Elisabeth Schweigaard Selmer — og spurte om tidspunktet for undertegnelsen av alliansen med Sovjet, om varigheten, om hvem som underskrev traktaten m. m.

Jeg mottok også et svar, et temmelig tynt svar som jeg vedlegger dette brev. Jeg tror skrivelsen vil interessere Dem.

Dessverre er jeg ikke jurist, men det forekommer meg nokså forunderlig at spørsmålet om «alliansen» med Sovjet skal være betydningsløst, juridisk sett. Hvordan kunne man i såfall dømme frontkjempere for å ha båret våpen mot et land som Norge ikke var i allianse med?

Imidlertid har De en jurist, og en meget god jurist knyttet til redaksjonen. Hvis De mener at brevet fra Justisdepartementet og de problemer det berører kan behandles i FOLK OG LAND,

da vil det glede meg meget. De må i alle fall beholde skrivelsen, den er i gode hender hos Dem.

Dagfinn Nilsen

★

Departementets historieforfalskede svar av 14. januar 1970 taler for seg selv: «Herr Dagfinn Nilsen, Postboks 57, Nordstrandshøgda.

Deres brev av 16. desember 1969 til justisministeren.

Såvidt man har kunnet bringe i erfaring, bl.a. ved henvendelse til Utenriksdepartementets informasjons-tjeneste, var det under siste verdenskrig ikke inngått noen formell militærallianse mellom Norge og SSSR. Derimot ble det den 16. mai 1944 inngått en avtale mellom Norge, Storbritannia, USA og SSSR om norsk jurisdiksjon og norsk siviladministrasjon i frigjorte norske områder, likesom det i løpet av krigstiden ble avgitt en rekke felleserklæringer fra de allierte, som fortsatte en faktisk allianse mellom de stater som sto sammen i krigføringen mot Tyskland.

Det synes å fremgå av Deres brev at De mener at spørsmålet om en eventuelt inngått militærallianse mellom Norge og SSSR skulle være av betydningen for straffbarheten ved norske borgeres tjeneste i den tyske krigsmakt under krigen mellom Norge og Tyskland. I den forbindelse gjør man oppmerksom på at spørsmålet juridisk sett er betydningsløst. For så vidt den strafferettslige bedømmelse av landssvik angår, kan man henvise til Norsk Retstidende, spesielt årgangene 1945—1948, hvor det er inntatt en rekke domsreferater i landssviksaker. Man går ut fra at De vil kunne få adgang til Norsk Retstidende ved henvendelse til et offentlig bibliotek.

For justisministeren
Bjørn Olstad
Statsrådets sekretær.»

GØRINGS PENGER BAK RUSSISKE SPIONER

Den tyske riksmarskalken Hermann Göring hadde som kjent samlet sammen en betydelig mengde kunstsaker, som for en stor del ikke har vært til å oppspore hittil. Men nu er de begynt å dukke opp på det internasjonale kunstmarked, hvor de blir «markedsført» av russiske kontakter i Skandinavia. Det sier iallfall Sunday Times i London. Og inntektene går med til å finansiere den sovjetiske spionasjetjenesten.

Nytt norsk bolsjeviki parti - - -

(forts. fra side 1)

gen er det den virkelige, sanne sosialismen: marxismen-leninismen-maoismen. Men det endelige målet er selvfølgelig kommunismen, «der all undertrykking og utbytting av mennesker, alle klasseskiller er forsvunnet».

Og alt dette vidunderlige skal skje gjennom proletariatets diktatur, der arbeiderklassen har innført sin egen stat. Hvem man i denne forbindelsen skal «diktaturere» over, får vi ikke vite, men det må vel nødvendigvis være en eller annen form for mennesker. Og hvordan det så vil forholde seg med forannevnte klasseskiller og utbytting etc, kan vi heller ikke finne noe om.

Følgende uttalelse av formann Allern er typisk: «Vår politikk er å mobilisere folket». (Hvilket folk? das Volk? Er ikke det litt nazistisk? Vi trodde det var klassen om å gjøre.) «Det er det (altså folket) som skal ta makta». (Folket kan ikke ta makten og har aldri gjort det. Noen kan imidlertid ta makten ved hjelp av folket eller deler av det. Men skal de lykkes i sitt spill må de ha peiling på hvordan maktens teknikk virker og hva lederskap vil si.) Slikt svada som AKP-ledelsen her presenterer, tyder på at den har liten eller ingen begavelse på dette felt, eller at den selv bare er en flokk av dem Lenin kalte «nyttige idioter». I så fall vil de bare selv bli hengt når de virkelige kommunistene omsider dukker opp.

Vi sverger forfatningen lydighet og troskap.

Videre erklærer partiet at det støtter østeuropeiske kommunistbevegelser i deres kamp mot den kapitalistiske overklassen sammesteds, (sic!). Hva dette er for slags tullprat skjønner vi oppriktig talt ikke. Det er formodentlig et eksempel på hin meget omtalte marxistiske dialektikk.

Dessuten betrakter man seg selv sagt som en del av den internasjonale marxist-leninistiske bevegelse, samtidig som man «aldri vil la seg diktere fra utlandet», men være et

Det faller på de - - -

(Forts. fra side 1)

noen og hente nøklene hos henne. Det var vel i og for seg ikke så påkrevet eftersom man jo hadde skaffet seg adgang ved innbrudd. Det kom også to menn, som ikke presenterte seg. De snakket engelsk og den ene var i britisk uniform. Han presenterte seg senere som løytnant Brun. De krevte nøklene utlevert, men fru Blehr ble selv med for å overvåke sine interesser. Samtidig varslet hun den svenske generalkonsul og daværende rådmann i Forsyningsdepartementet N. Schei (senere fylkesmann) om sabotørens invasjon i leiligheten. De lovet begge å forsøke å hjelpe henne. Fruen spurte Schei om det kunne være lovlig å gå frem på denne måten, og til det svarte han, ifølge fru: «Nei, er De gal, meld innbruddet til kriminalpolitiet straks».

Kaptein Jacobsen, alias Sønsteby, sa imidlertid kort og godt: Her er det vi som kommanderer.

Fruen krevde at det straks skulle registreres hva som var i leiligheten, men dette fant først sted 12. juni, og da var det allerede skjedd litt av hvert.

Innen fru Blehr dro fra leiligheten lovet en av sabotørene, «fenrik Bull» (Arne Diesen), å pakke unna hennes mest verdifulle ting. Han lovet at hennes avlåste skap, hvortil hun hadde nøklene, ikke skulle røres. Men da hun kom tilbake 25. mai oppdaget hun at skap-

«fullt sjølstendig norsk arbeiderparti». Vi kan vanskelig forstå annet enn at disse to punktene nærmest opphever hverandre, og er den bristen hvorefter «monolitten» atter kommer til å sprekke, akkurat som under striden om Moskva-tesene i 20-årene og under den ideologiske konflikten mellom Sovjet og China i begynnelsen av 60-årene.

AKP (m-l) vil altså frem til sosialismen, det skal bare ikke være en internasjonal men en nasjonal sosialisme. Hvis vi har forstått dette riktig, foreslår vi at Allern & Co heller går over til Hitlers tanker; dette med nasjonalsosialisme har ennå ingen greid som han. Og det er ingen innvending at «sosialismen» i Hitlers Tyskland etterhånden bukket under for det rent nasjonale. Det omvendte (som muligens er Allerns drøm) ville jo være høyst naturlig. Medisinen skal jo ikke ta knekken på pasienten.

Vi tror ikke dette nye sosialistiske innslaget i norsk politikk vil oppnå stort mer enn å sette ytterligere fart i den høyere reaksjonen som blir mer og mer merkbar overalt. Det folk vil ha nu, er ikke mer «sosialisme», men noen som kan bringe orden i saken og vise vei ut av all forvirringen.

Hva disse nye røde prediker, er støvete paleomarxisme, som bare har appell til politiske fantomer og folk som ennå ikke har sluttet å tro på spøkelses.

Partipolitiker til sin sekretær: «I dag må De hjelpe meg med å revidere det urokkelige standpunkt jeg inntok ved min siste omvurdering av problemet».

villig soldat.»

Det er et fullodig verk, båret av samme flammende idealisme som en gang drev dets forfatter til å trosse pårørendes og venners advarsel og følge i vasakrigers og karolineres spor, søke seg til den lille skare som kjempet der borte i øst. Men bokens verdi ligger likevel først og fremst på et annet plan enn den litterære utforming: den er opplevet og levende. Den gir i etsende og hissende episoder den svenske soldatens liv i felt og fare — korte humoristiske detaljer og lyriske naturstemninger skifter med de dramatiske strids skildringer. Filip Rytterås har med sin bok reist et monument «varaktigere än bronzen» over sine kamerater. Det var menn som nektet å akseptere at stormaktspolitikens kombinasjoner skulle tilintetgjøre tusenårige trokapsbånd mellom de to gamle rikshalvdeler. Det var menn som mente at Finlands sak var Sveriges sommeren 1944 likevel som vinteren 1939—40.

De høstet liten forståelse og megen hån og hat her hjemme ved vesterhavet, og når kanonene tystnet på nåset og de kom hjem — ble de det glemte kompaniet. De skulle glemmes. For deres gjerning var et sviende sår i samvittigheten hos alle dem som for Tysklands skyld dømte Finlands fortsettelseskrig som en innsats på feil side — mot det «demokrati» som for dem var vesentligere enn Sveriges ære

(Forts. side 7)

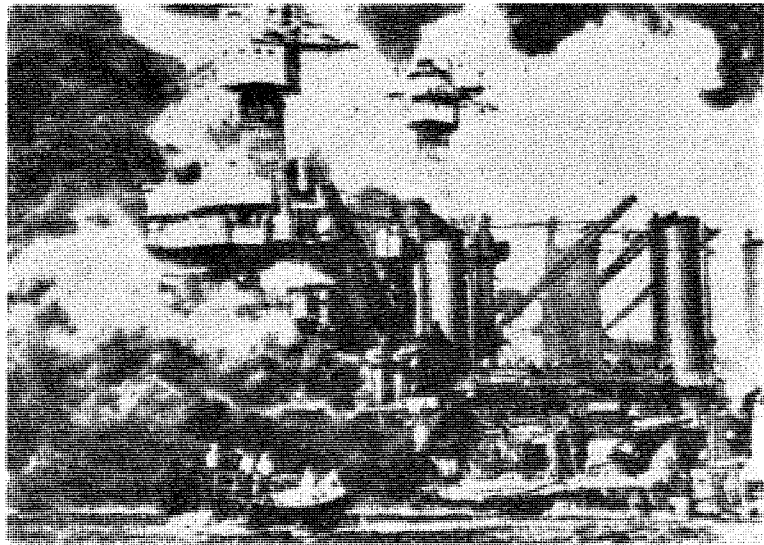
Det glemte —

(Forts. fra side 5)

på trykk, formet av en av dem selv. Den unge soldaten har gitt oss sine minner fra dagbøker skrevet i korsur ved Jandeba eller uutslettelig risset inn i minnet fra de siste ragnarokksdagene: Filip Rytterås: «Fri-

«Overlagt historisk svindel» —

En fellesnevner for «Lusitania» og Pearl Harbor.

Senkningen av «Lusitania» i 1. Verdenskrig og angrepet på Pearl Harbor i 2. Verdenskrig var begge resultatet av politiske intriger, som skulle «rettferdiggjøre» USA's inntreden i krigen.

Ukebladet **NÅ** skriver: «Fredag den syvende mai 1915 ble det engelske skipet Lusitania torpedert og senket av tyske ubåter, mens det var på vei fra nøytrale USA til hjembyen Liverpool. Torpederingen skjedde utenfor den sydirske kysten, og Lusitania sank i løpet av atten minutter. 1198 mennesker forsvant i havdypet, 900 ble reddet. Blant de omkomne fantes

DET GLEMTE — — —

og Sveriges fremtidige trygghet. Derfor skulle kompaniet glemmes bort — for hvor fåtallig skaren var, så var den dog et levende bevis på at bak den politiske taktikkens kullisser og fasader levet på dypet et annet Sverige.

Det er typisk at denne bok ennå snart tredve år etterpå ikke har kunnet finne et forlag. Den har kommet på forfatterens eget. Og likesom det nasjonale Sverige — det som aldri har glemt det glemte kompaniet — takker Filip Rytterås og hans kamerater for deres gjerning i Europas Ragnarok, slik takker vi Rytterås for at han har bragt oss boken om det glemte kompaniet.

Og vi er forvisset om at en gang skal det stå for svensk ungdom som en maning i ildskrift mot den mørknende himlen sluttordene i boken til Rytterås:

«Hva som enn hender kommer vi aldri til å glemme Finland. Hvor vi enn havner kan vi arbeide på forståelse mellom våre folk — for et enet Norden er vel dog et mål å se frem mot. Og derefter et enet Europa — Vi kommer heller ikke til å glemme vårt kompani. — Når Vår Herre en gang blåser til samling, vær sikker på at vi stiller opp i Frivilligkompaniets rekke ved siden av våre falne kamerater, og kompanisjefen leverer til øverstkommanderende: SVENSKA FRIVILLIG-KOMPANIET = ALLA!

★

Vi regner med å kunne levere boken gjennom vår boktjeneste.

124 amerikanske borgere. Amerika reagerte med å gå med i krigen mot Tyskland. Dette skjedde vesentlig fordi de offisielle rapportene fortalte at Lusitania var et uskyldig passasjerskip med like uskyldig last, og fordi torpederingen bare kunne oppfattes som en ren provokasjon mot det nøytrale USA. Nå har en britisk journalist gravet seg ned i det halvt hundre år gamle materialet og kommet opp igjen med sensasjonelle opplysninger. Colin Simpson har fått adgang til dokumenter som aldri tidligere har vært offentliggjort, og mener å ha funnet bevis for at Lusitania så langt fra var det uskyldige passasjerskipet britene ville ha det til. Skipet var væpnet til tennene med tungt skyts, og skipets lastordre var forfalsket for å skjule en betydelig ladning våpen og ammunisjon, samt annen kontrabande. Simpson peker på indisier som den britiske merkelige mangel på interesse for å beskytte skipet, og på den amerikanske regjeringens overlagte bevisunderslag gjennom 30 år.

Historisk har torpederingen av Lusitania i alle år vært et flittig benyttet eksempel på tyskernes neglisjering av krigsavtalene. Simpsons bok, som i detalj fører «bevis» for at historien var en annen, retter skarpe anklager mot de allierte, for overlagt historisk svindel.»

Så langt **NÅ**. Man tenker uvilkårlig på Lusitanias historiske parallell i den annen verdenskrig — Pearl Harbor. Det japanske angrep på Hawaii den 7. desember 1941, hvor 3303 amerikanere ble drept og 1272 såret, var ifølge den amerikanske admiral Theobald — «ønsket, planlagt og fremprovosert», av president

Roosevelt. Roosevelt, som hadde spilt kynisk på amerikanernes pasifistiske og isolasjonistiske holdning, og vunnet valget på løftet om å holde USA utenfor krigen, framprovoserte krigen ved å sette igang en kommersiell blokade av Japan. På henvendelse fra Japans ambassadør om å oppheve blokaden, svarte han med å diktere såydmykende og strenge betingelser, at det var umulig for japanerne å akseptere. Admiral Theobald mener også at president Roosevelt kjente til angrepsplanene etter å ha tydet de japanske kodemeldingene. Men dette var påskuddet han trengte, og intet ble gjort for å avverge katastrofen. Noen tusen amerikaneres død for japanske bomber oppfylte hans ønske om å kaste USA inn i krigen på de alliertes side. Dette stemmer helt overens med det Roosevelts svigersønn, oberst Curtis B. Dall hevder i en sensasjonell bok han har utgitt, «FDR, My Exploited Father-In-Law», en bok som forøvrig nylig er kommet i tysk oversettelse på Grabert-Verlag, Tübingen. Han mener imidlertid at Roosevelt kom i klørne på de hemmelige krefter ikke bare i amerikansk, men i verdens politikk. Og at det var disse «Hintermenn» som representerte den hensynsløse ondskapen. Det var de mektige finanskretser, i første rekke de jødiske. De samme krefter som fremdeles spiller den avgjørende rolle i amerikansk politikk bak en fasadefigur av en president.

Likheten mellom Lusitania og Hawai er åpenbar. Fellesnevneren for dem begge er: **Historisk svindel!**

E.R.H.

DEN NYE HJERTLIGHET

Den som har fulgt litt med i hva den røde presse har hatt å si om den erkereaksjonære storfascisten Franco opp gjennom årene, vil vite at man ikke har spart på det verbale kruttet. Men nu har altså Øst-Tyskland inngått diplomatiske forbindelser med Francos Spania, og i den anledning ikke bare lagt noe om på talemåtene,

Har De noen kjente som kunne tenkes å være interessert i å lese Folk og Land? Vi ekspederer gjerne et par

GRATIS PRØVEEKSEMPLARER

hvis De bare sender oss vedkommendes navn og adresse. Vennligst fyll ut:

Navn

Adresse

Var ikke Hitler så tåpelig likevel

Moskva rettferdiggjør Hitlers Stalingrad-ordre.

For tredve år siden kaptulerte resten av Wehrmachts 6. armé i Stalingrad. Denne katastrofe, som man har regnet som krigsavgjørende, har man enstemmig hevdet berodde på en militær feilvurdering av Hitler. Overraskende nok kommer det imidlertid nå stemmer fra Sovjetsamveldet, som betegner Hitlers avgjørelse dengang som riktig. Konstantin Simonov, en av de mest kjente sovjetiske krigsdiktere og representant for de intellektuelle blant den sovjetiske krigsgenerasjon, underbygger denne påstand i et intervju med det sovjetiske nyhetsbyrå.

Kjernen av hans anførsler: «Ved å prisgi grupperingen Paulus, til hvis tilintetgjørelse det måtte settes inn syv sovjetiske arméer, kunne den fascistiske overkommando vinne tid til å bygge opp forsvaret av andre avsnitt på sydfronten som også truet med sammenbrudd. Jeg vil tilføye at den fascistiske overkommando ikke ofret arméen Paulus omsonst, for etter nederlaget og det veldige tilbaketog var

men endog spandert et Franco-nummer av sitt hofforgan «Neues Deutschland».

Her heter det f.eks. om Francos maktovertagelse at han «i 1939 offisielt inntok embedet som statssjef», og at «det senere ble fastsatt at han skulle inneha dette embedet på livstid».

I forbindelse med borgerkrigen i Spania heter det, nokså varsomt omskrevet, at i den tiden «... gjennomlevde det spanske folk vanskelige år». Når man tar i betraktning at en meget god slump av dagens mektige i Øst-Tyskland selv deltok på motsatt side, får man i sannhetens navn innrømme at dette er nye toner.

Ellers blir Franco rost for sin innsats når det gjelder organiseringen av Spanias økonomiske gjenreisning, og ikke mindre for sine «realistiske løsninger» i aktuell spansk politikk.

det dog i mars 1943 lyktes å stabilisere fronten og gå over til et temmelig stor motangrep, hvorunder Charikov ble tilbakebeordret. Det er min faste overbevisning at de fascistiske generaler heller ikke kunne ha handlet anderledes uten Hitler.»

Nå er det naturligvis rimelig i denne forbindelse å peke på at bakgrunnen for disse uttalelser kanskje kan være den at hvis seieren i Stalingrad bare skyldes at Hitler feilet, så ville æren være mindre for de røde seierherrer. Men det er under enhver omstendighet interessant å notere seg at også legenden om den tåpelige feltherre Hitler nå tydeligvis begynner å frynses opp i kanten.

NORDISKA RIKSPARTIET

har avviklet den første runden i den svenske valgkamp. Sammen med representanter for Riksdagspartiene deltok NRP i en paneldebatt på Tollare folkehøgskole. I avslutningsappellen sa partiets leder, Oredsson bl. a.: «Nordiska Rikspartiet deltar i valet. Inte för att vi inbillar oss komma med i riksdagen, utan för att ge väljarna ett alternativ till såväl opposition som regjeringen. Och vi är övertygade, om att i det fall partiet får många röster, både regering och opposition får ta hänsyn till dessa nationella tendenser till ett nytt alternativ i Sveriges politik. Med den tanken skall vi rösta på NRP».

★

«FRIGJØRINGS-KONFERANSENS» FRUKTER

Fire Rhodesiske soldater — tre hvite og en farget — er drept av svarte terrorister i den nord-østlige delen av Rhodesia. I Johannesburg er fire politimenn og en etterforsker myrdet av terrorister fra Zambia.

★

Politikerne blir ofte skjelt ut fordi de er så rause med sine løfter i valgår. De lover folket gull og grønne skoger, hevdes det. Men det er ganske enkelt ikke sant. Ikke en av dem har våget å komme med så presise tilsagn.

— R. B.

Det er ikke arbeidsgiveren som betaler lønningene — han bare formidler pengene. Det er produktene som betaler lønningene.

Henry Ford

SAMLER

kjøper eldre tinnsoldater, spesielt søkes figurer fra Hitler-Tyskland.

Eksp. anv.

TIDSSKRIFTET «RAGNAROKK»

kjøpes, gjerne i kompl. år-ganger med årbøker.

Eksp. anv.

Kapitalisme - - -

(Forts fra side 3)

tem, noe som heftig bekjempes av marxistene. De bruker iblant «korporatisme» og «korporativisme» som skjellsord istedenfor «Fascisme», fremfor alt når man vil fordømme klasse-samarbeidspolitikken og «sosialdemokratiets svik».

VPK'eren Jörn Svensson har skrevet en bok «Korporatism och den borgerliga klassdiktaturen», hvor han hevder at klassemotsetningene er virkelige og påvisbare mens lojaliteten mot korporasjonen bare er basert på et tilsynelatende forhold. Det holdes ved makt bare gjennom tvang og indoktrinering. Om korporativt fellesskap skriver han: «Den är till för at överskyla och undertrycka de verkliga sociala motsättningar som framgår ur produktionssystemet. — Den korporative gemenskapen skall förebygga och hindra de undertrycktas försök att ge uttryck för sina verkliga sociala intressen. Den korporative gemenskapen söker ersätta de undertrycktas lojalitet mot varandra med en lojalitet mot själva korporationen.» Slik er altså den «vitenskapelige» marxismens samfundssyn. Alle mellomakter mellom individer og staten skal oppløses.»

Et aktuelt eksempel på politiske grupperinger som ikke kan identifiseres med det være seg venstre eller høyre og derfor bekjempes fra begge hold har vi i Wallace-bevegelsen i USA. Den amerikanske advokat Charles Morgan, en av de ledende krefter i American Civil Liberties Union og talsmann for integrasjon og blandings-ekteskaper i USA, karakteriserer Wallace-bevegelsens situasjon:

«Rasister som Wallace kjemper ikke bare mot det liberale, intellektuelle establishment, men har også en motstander i Big Business. Rasisme er ikke god forretning. I Alabama har han det mektige U.S. Steel som motstander sammen med pressen og resten av statens økonomiske establishment. Harmoni og fred og god kjøpekraft for så mange som mulig — det er god forretning og ikke rasisme. Det er mot denne bakgrunn Wallace skal sees.» Men forretningsinteressene er også interessert i harmoni mellom sosialgruppene, fortsetter Morgan: «Derfor er Atlanta kanskje det beste sted i USA nettopp nå. Coca-Cola, som har sitt hovedkontor i byen, er et av de første foretagender på østkanten som har gjort opp med Cesar Chavez og hans fagforening for jordbruksarbeidere.»

PÅ BUNNEN AV VELFERDS-STATEN

København er ikke lenger Kongens by selvom regenten nok fortsatt bor der rent legemlig. Den er snarere i ferd med å utvikle seg til en slummens og menneskesumpens by på linje med visse orientalske metropoler. I tillegg til det vanlige sex-, krim- og knarkproblem er den danske hovedstad nu også blitt belemt med tiggere. Omkring tusen danske barn og ungdommer fra 12 til 18 år reker rundt uten fast tilholdssted, de har brutt med sine hjem, sine familier og skoler, og livberger seg som boms. I en tid da nestekjærligheten praktiseres med en fanatisme som synes villig til å lemleste folk for å kunne «forbarne» seg over dem etterpå, er det nok bare forskrudde «sosialarbeidere» som setter pris på en slik utvikling. Og Ungdomsvernets sådanne er det tiggende ungdommer frykter mest i hele verden. De frykter dem slik at de unnlater å ta regulært arbeide, for da må de nemlig møte med skattekort, og det gjør det mulig for «barnepigene» å oppspore dem.

TILLITSKRISE MELLOM KIRKEN OG DET HØYE?

Uvedkommende har vært på ferde i Kristiansands domkirke og stjålet hele kollekten på kr. 5000,— fra høymessen 1. påskedag. Kuppemakerne hadde brukt el-drill og åpnet pengeskabet på prestekontoret, hvor de også hadde funnet nøkkelen til to andre skap. — Siden Vårherre som bekjent holder en hånd over sine, kunne dette lille påskeintermessom muligens oppfattes som et lite hint fra det høye om at Kirken og dens menn i det siste

det har kritikerne fra venstre fløy rett — men de min-

Derigjennom avsløres myten om at kapitalistene vil undertrykke de brede lag. I virkeligheten vil de ha gode konsumenter og er derfor like interesserte i velstandsøkning som sosialdemokratene. Faren ligger i at dette får gå ut over alle andre verdier, dvs. baner veien for materialisme og avnasjonalisering.

Kommunisme og kapitalisme fremstilles ofte som diametrale motsetninger. Men motsetningen er bare tilsynelatende. Alle foretagender, også stateide, er avhengige av kapital, men i et sosialisert samfund er all kapital samlet på en hånd, som om en jettestor fusjon hadde skapt en eneste monopolkapital. Det er lettere for staten å overta et monopolisert næringsliv enn et splittet. C. H. Hermanssons (komm.) angrep på «monopolkapitalismen» er egentlig hykleri. Selv de svenske sosialdemo-

kanskje ikke har skjettet sin oppgave slik de skulle og burde?

BAYERSKE BØNDER VIL HA HITLER TILBAKE

At nasjonalsosialismen er gjenoppstått under Tysklands demokratiske overflate, er kjent av alle som har muligheten til å følge med i den politiske underverdenen. Men i tysk presse og kringkasting hersker det selvsagt fullstendig stillhet omkring dette fenomen. Man holder seg til den teorien at det som ikke har stått i avisene, det eksisterer ikke. Dog er det et faktum at bønderne i Schwabach i Bayern har gjennomført en åpen demonstrasjon mot sosialdemokrati og humbug i sin alminnelighet. Det sitter dem allerede langt opp i halsen. Omkring 3000 bønder deltok i oppmarsjen og det ble båret plakater med tekster som «Hitler! Kom snart tilbake!» Betegnende nok har det vært helt tyrt i pressen om denne ns-demonstrasjonen til tross for at den hadde et visst format. Man er faktisk langt villigere til å ofre trykksverte hvis man kan spore opp enlige tullinger som har gjemt et gevær og et hakekorsflagg i kleskottet. Men det er kanskje forståelig når man ser det med demokratiske øyne . . .

OVER 2 MILLIONER DØDE — FOR INTET.

I løpet av de elleve år kampene om Sørvietnam har vart har det falt: 850 000 soldater fra Nordvietnam og Vietcong, 150 000 soldater fra Sørvietnam og 46 000 soldater fra USA. Tallet på de omkomne sivilister blir anslått til nær 1 million, hvorav størsteparten er ofre for den kommunistiske terror. Seier-

krater fører idag en politikk som om det skulle bane vei for en sosialisering. Det bekjemper ikke storkapitalismen (like lite som det norske Arbeiderpartiets gjør det. Vår bemerkning) — i dre foretagender inklusive bønderne. De økende arbeidsgiveravgifter for eksempel rammer først og fremst de små og middelstore foretagender.

Det finnes knapt noen rendyrket kapitalisme i våre dager, ikke engang i det fri næringslivs fremste fanebærer USA, som har mere regulering og velferdspolitik enn det ser ut til. Teknokratiseringen og byråkratiseringen er også felles trekk for den moderne kapitalismen og kommunismen. Men forskjellene er likevel betydelige. Fremfor alt har konsumentene i det kapitalistiske samfundet større valgfrihet, selv om samspillet produsent-konsument likevel ikke fungerer perfekt. Snakket om reklamens manipulering,

herrer er kommunistene fra nord — deres døde har ikke ofret livet omsonst. USA derimot mistet 46 000 mann for intet — eller, for å uttrykke det mere presist, for at Wallstreet-guttene og andre rustningsfabrikanter kunne stikke store fortjenester i lommene. Amerika fikk ikke lov til å føre denne krig på en besluttsom måte og fikk heller ikke lov til å vinne den — det var målsettingen for trådtrekkerne bak kulissene. I sannhet — et rystende regnskap!

MIN SØNN MUSSOLINI

Det oppsto et øyeblikks stillhet i familien Roger Moores hjemlige kjøkken her om dagen. Helgenen, Gullguttene og James Bond-helten, har en kone som heter Luisa. Hun venter familiens tredje barn i september. Og så var det at hun spurte Geoffrey, som er seks år gammel, om hva han syntes at nykomlingen skulle hete. — Mussolini, svarte pjokken raskt.

JUAN PERON SUPER STAR

Skal man tro alle tegn i tiden, står «nazistene» snart foran et definitivt come back. Etter annen omgang i den argentinske valgkampen har det peronistiske flertallet samlet rundt 60 prosent av alle stemmene. Og i 21 av landets 23 provinser sitter det en peronistisk guvernør. Videre har peronistene sikret seg 43 av de 69 taburettene i Senatet, og i Representantenes hus ser det ikke stort bedre ut. Der har de erobret 145 av 243 seter. Det regnes nu så godt som avgjort at Perons «stattholder» Campore kommer til å innta embetet som Argentinas nye president den 25. mai.

at det ikke er folks «virkelige» behov som styrer produksjon og konsumering er typisk for venstres konspirasjonsteorier og dets undervurdering av folk i sin alminnelighet. Oppstår det nye behov i samfundet, oppdager forretningsmannen dem før eller senere og sørger for at de blir tilfredsstilte.

De som vil skape alternativer til både sosialisme og storkapitalisme får lett betegnelsen «fascist» i nedsettende betydning. Men det begynner å gå opp for stadig flere opinionsdannere at bevelser som man pleier å kalle fascistiske ikke er noen kapitalist- eller overklassebevegelse men snarere en slags populisme med sterk motstand fra makt-havende establishments. Når denne innsikt ut til en bred almenhet, så blir det ikke så lett som hittil å skremme med nazisme, fascisme m.m. mot nasjonale og konservative bevelser.

ET NAZISTISK ROVDYR?

A-Magasinet har skrevet om ulver, og vedkommende som har snekret sammen artikkelen, er tydeligvis blitt ikke så lite oppskjørtet over sitt nærmere bekjentskap med dette navngjetne hundedyr. Hør bare hva han skriver: «Mer skremmende er den nesten fascistiske oppfatning av ulven. Jack London forteller om den sterke og modige kjempen, og i den ekstreme darwinismens tid får vi fremstilt ulven som herskeren med den sterkeste rett overfor den svakere. Stadig blir man innprentet at ulven lever i flokk under ledelse av en sterk fører og under streng disiplin». Ja, er det ikke forferdelig?

NATO-UNDERBRUKET NORWAY

Det skal reises militære bygg og anlegg for omkring 300 mill. kroner i Norge inneværende år, heter det i en meddelelse fra Forsvarsdepartementet. På programmet står lagerbygninger for marinen samt varslings- og sambandsutstyr på forskjellige flyplasser. I de årene Norge har vært NATO-land har dets egenandel i de fellesfinansierte bygg og anlegg vært 830 mill. kroner. Samtidig er det reist militære anlegg til en sum av 2,3 milliarder kroner for amerikansk regning. Det sier selv at USA ikke foretar slike investeringer for at tomsete norske venstrefolk skal kunne «melde seg ut» av organisasjonen når øyeblikket synes beleilig. Ola må nok betale den militære renten først, enten i form av krigsinnsats, ved bruk av norsk territorium som krigsskueplass — eller begge deler. De som tror noe annet, bør studere bakgrunnen for oberstenes kup i Hellas.

Traktater er som roser og unge piker. De holder så lenge de holder.

Charles de Gaulle.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1973:
Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—
Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo